

vardu. Abudu apaštalai suvokė, koks turtas jiems buvo patikėtas, abu skirtingu metu ir įvairiais būdais buvo pakviesti „irtis į gilumą“ (Lk 5, 4). Visi esame Bažnyčios valtyje, nuolat trokšdami šauktis Dievo, būti išsvermingi išmėginimuose ir įsikibti į Kristų Jėzų kaip į mūsų vilties objektą. Ir ši valtis atpažįsta savo misijos centrą – skelbti garbę, kurios viliamės, kuri yra Dievo buvimas savo tautoje per prisikėlusiojo Kristaus asmenį, garbę, kuri vieną dieną, visos kūrinių su ilgesiu laukta, apsireikš Dievo vaikuose. Štai iššūkis, kuris mus stumia: priesakas evangelizuoti. Tai mūsų vilties ir mūsų džiaugsmo priežastis. Šiandien tie „gilūs vandenys“, į kuriuos „turime irtis“ yra šios Bažnyčios kelyje „besikeičiantys scenarijai ir nuolat nauji iššūkiai“. Iš naujo turime savęs klausiti: ko Viešpats iš mūsų prašo? Kas tos periferijos, kurioms labiausiai reikia mūsų buvimo, idant ten atneštume Evangelijos šviesą? Kitaip kas patikės, jog Jėzus Kristus yra mūsų viltis? Tik mūsų gyvenimo pavyzdys parodys mūsų vilties Jame priežastį. Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ (Mt 27,47). (Vatican News)

BENDRUOMENĖS SKELBIMAI

► KATEKIZMO MOKYMAS

Spalio 21 d., ši sekmadienį, **14 val. Kankinių koplyčioje** vyks kun. br. Antano Grabnicko OFM Katalikų Bažnyčios Katekizmo mokymas.

► ROŽINIS

Popiežius Pranciškus pasaulio tikinčiuosius kviečia spalio mėnesį melstis rožinį ir jį užbaigti invokacija "Tavo apgynimo šaukiamės" bei Leono XIII sukurta malda arkangelui Mykolui.

Šventasis Arkangele Mykolai, gink mus kovoje ir saugok nuo velnio niekšybės ir žabangų. Nuolankiai meldžiame, kad Dievas jį sutramdytu, o tu, dangaus galybių Kunigaikšti, šėtoną ir visas piktąsias dvasias, kurios pasaulyje tyko pražudyti sielas, Dievo galybe nugramzdink į pragarą. Amen.

Rožinis spalio mėnesį mūsų bažnyčioje kalbamas kasdien 17 val. ir po 18 val. šv. Mišių. Sekmadieniais - po Sumos.

► ŠV. MIŠIOS UŽ MIRUSIUS VISŲ ŠVENTŪJŲ IR VĖLINIŲ DIENOMIS

Lapkričio 1 d. - 8.00, 10.30, 12.30 ir 18.00 val. Po vakarinių 18 val. šv. Mišių vyks Vėlinių procesija į senąsias kapines (procesijai reikia turėti žvakę ir žibintuvėlį).

Lapkričio 2 d. šv. Mišios - **7.00 ir 18.00 val.**

LITURGINIAI SKAITINIAI

22 P — Šv. Jonas Paulius II, popiežius
Ef 2, 1-10; Ps 99, 2-5; Lk 12, 13-21

23 A — Šv. Jonas Kapestranas, kunigas
Ef 2, 12-22; Ps 84, 9-14; Lk 12, 35-38

24 T — Šv. Antanas Marija Klaretas, vyskupas
Ef 3, 2-12; Iz 12, 2-6; Lk 12, 39-48

25 K — Ef 3, 14-21; Ps 32, 1-2. 4-5. 11-12. 18-19; Lk 12, 49-53

26 P — Ef 4, 1-6; Ps 23, 1-6; Lk 12, 54-59

27 Š — Ef 4, 7-16; Ps 121, 1-5; Lk 13, 1-9

28 S — **XXX EILINIS SEKMADIENIS**

Jer 31, 7-9; Ps 125, 1-6; Žyd 5, 1-6; Mk 10, 46-52

Viešpaties Apreiškimo Švč. M. Marijai parapija, Vilniaus g. 2, 97129 Kretinga
tel.: (8-445) 76373, mob.: 8 686 30227; faksas: (8-445) 77481; el. paštas: kretingosparapija@gmail.com
Parapijos interneto svetainės adresas: www.kretingosparanciskonai.lt
Parapijos raštinės darbo laikas: 9.00 - 13.00 ir 15.00 - 19.00, sekmadieniais 9.00 - 14.00
banko sąsk.: Kretingos Viešpaties Apreiškimo Švč. M. Marijai parapija,
j.m. kodas - 190769729, sąsk. nr. - LT904010041800022330, DnB bankas, Kretingos sk.
Laikraštėlį parengė Giedrė Gagilaitė
Laikraštėlį galite prenumeruoti el. paštu apsilankę parapijos interneto svetainėje.

KELYJE

NR. 1035 • XXIX EILINIS SEKMADIENIS • 2018 M. SPALIO 21 D.

IŠ PRANAŠO IZAIJO KNYGOS (53, 10-11)

Viešpats jautė palankumą savam sumuštajam, pagydė tą, kuris savo gyvybę aukojo už nuodėmes. Užtat jis matys palikuonių, gyvens ilgą laiką. Per jį bus pasiekta, kas Viešpačiui patinka. Po sielos vargų jis regės šviesą ir turės gausingą pažinimą. Būdamas teisus, mano tarnas daugelį nuteisins ir sau užsikraus jų kaltę.

ATLIEPIAMOJI PSALMĖ (89, 12-17)

P. *Viešpatie, būki tu mums gailėstingas,
mes gi taip tavim tikim.*

Viešpaties žodis teisingas,
tikras jo darbas kiekvienas.
Brangi jam teisė ir teisingumas,
o jo malonių pilna yra žemė. – P.

Viešpaties akys žvelgia į tuos, kur jo bijo,
kurie tikis jojo malonės.
Jis jų gyvybę nuo mirties saugo
ir bado metu pamaitina. – P.

Mes jo didžiai išsiilgę,
jis mūsų rėmėjas ir skydas.
Viešpatie, būki tu mums gailėstingas,
mes gi taip tavim tikim. – P.

IŠ LAIŠKO ŽYDAMS (4, 14-16)

Mes turime didį vyriausiąjį kunigą, praėjusį pro dangus Dievo Sūnų Jėzų, taigi tvirtai laikykimės tikėjimo. Mes gi turime ne tokį vyriausiąjį kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, bet, kaip ir mes, visaip bandytą, tačiau nenusidėjusį. Todėl su pilnu pasitikėjimu artinkimės prie malonės sosto, kad pasiektume gailėstingumą ir rastume malonę patirti pagalbą deramu laiku.

ALELIUJA. - *Žmogaus Sūnus atėjo, kad pats tarnautų ir savo gyvybės kaina daugybę išpirktų.* - ALELIUJA.

EVANGELIJA PAGAL MORKŲ (10, 35-45)

Prie Jėzaus prieina Zebediejaus sūnūs Jokūbas ir Jonas ir kreipiasi: „Mokytojai, mes norime, kad padarytum, ko prašysime“.

Jis atsakė: „O ko norite, kad jums padaryčiau?“

Jie tarė: „Duok mums sėdėti vienam tavo šlovės dešinėje, kitam – kairėje!“

Jėzus atsakė: „Patys nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taure, kurią aš gersiu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo aš būsiu krikštijamas?“

Jie sako: „Galime“.

Bet Jėzus jiems pasakė: „Beje, taure, kurią aš gersiu, jūs gersite, ir krikštu, kuriuo aš būsiu pakrikštytas, jūs taipogi būsite pakrikštyti. Tačiau ne mano reikalas duoti vietą savo dešinėje ar kairėje – tai bus tiems, kuriems paskirta“.

Tai išgirdę, dešimtis supyko ant Jokūbo ir Jono.

Pasišaukęs mokinius, Jėzus prabilo:

„Jūs žinote, kad tie, kurie laikomi tautų valdovais, engia jas, ir jų didžiūnai rodo jiems savo galią. Ne taip bus su jumis! Kas iš jūsų išgeis būti didžiausias, bus jūsų tarnas, ir kas panorės tarp jūsų būti pirmas, bus visų vergas. Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam būtų tarnaujama, bet kad pats tarnautų ir savo gyvybės kaina daugybę išpirktų“.

► Popiežius „kanonizavo“ Lietuvos kankinius

„Matydamas jus matau daugelį kankinių. Bevardžius kankinius, bevardžius ta prasme, - sakė Pranciškus, - kad net nežinome, kur jie palaidoti. Taip pat čia, susitikau su vienu iš jūsų, žinančiu, ką reiškia kalėjimas“. Popiežius išsakė konkretų prašymą, kad Bažnyčia atmintų savo kankinius: „Neužmirškite jų. Atminkime juos. Esate kankinių vaikai! Tai jūsų stiprybė. Neleiskite pasaulio dvasiai įtikinėti kažkuo, kas priešingą tam, ką patyrė jūsų protėviai. Atminkite savo kankinius!“ - ragino popiežius Pranciškus. Šventasis Tėvas, kalbėdamas apie sekmadienio susitikimą Kaune su Lietuvos vyskupais sakė, kad jie teiravosi, kaip pradėti kankinių beatifikacijos procesus tais atvejais, kai trūksta įrodančių dokumentų, nepaisant gilaus įsitikinimo, kad jie kankiniai. Šventasis Tėvas pridūrė, jog jį paguodė vyskupų susirūpinimas kankinių liudijimo atminimu. „Jie – šventieji!“ - pridūrė popiežius Pranciškus. Įsikibti į Kristų Jėzų kaip į mūsų vilties objektą. Visa mano viešnage jūsų šalyje buvo apibendrinta šiais žodžiais: „Kristus Jėzus – mūsų viltis.“ Jau beveik besibaigiant šiai dienai, girdime apaštalo Pauliaus tekstą, kuriame jis mus kviečia viltis išvermingai. Jis mus kviečia viltis po to, kai paskelbė Dievo svajonę kiekvienam žmogui, dar daugiau – visai kūriniui, kad „Dievą mylintiems viskas išeina į gera“ (Rom 8, 28). Pažodžiui verčiant, jis viską „ištiesina“. Šiandien norėčiau su jumis pasidalinti kai kuriais šiais vilčiais būdingais bruožais. Bruožais, kuriais mes – kunigai, seminaristai, vienuoliai ir vienuolės – esame pašaukti gyventi. Pirmiausia, prieš pakviesdamas mus viltis, Paulius tris kartus paminėjo žodį „dejuoja“: dejuoja kūrinių, dejuoja žmonės, dejuoja Dvasia numyse. Dejuojama dėl sugedimo vergovės ilgintis pilnatvės. Šiandien būtų gerai savęs paklausti, ar mums yra ta dejonė. O gal mūsų nariuose jau niekas nebedejuoja, nebesiilgi gyvojo Dievo? Kai ieškome Dievo gelmių, jo tiesos ir grožio, mūsų troškulys turi būti kaip elnės, uodžiančios tekančio šaltinio. Galbūt gerovės visuomenė daro mus pernelyg sočius, apsuptus paslaugų bei gėrybių... Ir galiausiai suvokiame esą „prikimšti“, tačiau tušti. Gal ji mus išblaško ir palinksmina, tačiau mūsų nepripildo. Mes, ypatingai pasišventusieji vyrai ir moterys, negalime sau leisti prarasti šią vidinę dejonę, neramumą širdies,

kuri tik Viešpatyje atilsį randa. Jokia betarpiška informacija, jokia virtuali komunikacija negali pakeisti mūsų poreikio konkretiems, ilgesniems ir pastoviems – nuolatinų pastangų reikalaujantiems – momentams, kurie yra skirti kasdieniam dialogui su Viešpačiu per maldą ir adoraciją. Turime puoselėti Dievo troškimą, – kaip rašė šventasis Kryžiaus Jonas: „Stenkis būti uolus maldoje, neapleisdamos jos net išorinio užimtumo metu. Ar valgydamas, ar gerdamas, kalbėdamasis su kitais ar ką kita darydamas, visada trošk Dievo ir širdimi būk prie Jo prisirišęs“. Ši dejonė taip pat kyla iš mus supančio pasaulio kontempliacijos. Tai protestas, kylantis mūsų vargingiausių brolių nepatenkintų poreikių, jaunuolių gyvenimo prasmės stokos, senolių vienišumo ir piknaudžiavimo kūrinių akivaizdoje. Tai dejonė, siekianti sutelkti pastangas, idant paveiktume savo tautos, savo miestų įvykius, ne darydami grupinį spaudimą ar rodydami galią, bet tarnaudami bendrajam gėriui. Mūsų tautos šaukšmas turi mus jaudinti kaip Mozę, kuriam Dievas degančiame krūme apreiškė savo tautos kentėjimus (Iš 3, 9). Dievo balso klausymasis maldoje mus įgalina pamatyti, išgirsti, pažinti kitų skausmą, idant galėtume juos išlaisvinti. Tačiau taip pat turime jaudintis, kai mūsų tauta nustoja dejuoti, paliauja ieškoti troškulių malšinancio vandens. Tai momentas, kai reikia ištirti, atpažinti, kas nutildo mūsų tautos balsą. Šaukšmas, verčiantis mus ieškoti Dievo maldoje ir adoracijoje, yra tas pats, kuris mus daro jautrius mūsų brolių bei seserų skundui. Jie į mus „sueda viltį“, todėl reikia, pradėdant nuo atidaus ištyrimo, organizuoti ir drąsiai bei kūrybiškai planuoti savo apaštalavimą. Mūsų buvimas tenebūna paliktas improvizacijai, bet autentiškai teatsiliepia į Dievo tautos poreikius ir taip tampa raugu maišyme. Apaštalas kalba ir apie ištvėrmę. Ištvėrmę kančioje, ištvėrmę darant gera. Tai reiškia susitelkti į Dievą, likti tvirtai Jame įsiaknijus, išlikti ištikimiems Jo meilei. Jūs, kurie esate vyresnio amžiaus, – kaip galiu nepaminėti arkivyskupo Šigito Tamkevičiaus – žinote, ką reiškia liudyti šią ištvėrmę kentėjimuose, ką reiškia „viltis, kai nėra jokios vilties“ (pgl. Rom 4, 18). Prieš jus naudota prievarta dėl to, kad kovojote gindami pilietinę bei religinę laisvę, šmeižtai, įkalinimai ir tremtys nepalaužė jūsų tikėjimo į Jėzų Kristų, istorijos Viešpatį. Todėl daug turite mums ką pasakyti ir daug ko pamokyti. Taip pat galite daug ką patarti, nesmerkdami tariamo pačių jauniausiųjų silpnumo. O jūs, jaunesnieji, kai atsiduriate mažų, drąsą atimančių nusivylimų akivaizdoje ir užsisiklendę savyje linkstate į elgseną bei užsiėmimus, nesuderinamus su jūsų pasišventimu, ieškokite savo šaknų ir žvelkite į kelį, kurį nuėjo senoliai. Būtent išmėginimai iškelia tai, kas būdinga krikščioniškai vilčiai. Jei mūsų viltis vien tik žmogiška, galime nusivilti ir galų gale žlugti. Tačiau taip nėra su krikščioniška viltimi: išmėginimų žaidre ji atnaujinama ir nuskaitinama. Tiesa, kad dabar kiti laikai ir gyvename kitokiomis aplinkybėmis. Tačiau taip pat tiesa ir tai, jog šie patarimai naudingiausi ir lengviau priimami tada, kai patyrusieji sunkumų neužsisiklendžia savyje, bet dalijasi jais su kitais bendruomeninių susitikimų metu. Jų pasakojimai nėra kupini nei praėjusių laikų nostalgijos, tarsi anie būtų buvę geresni, nei užslėptų kaltinimų tiems, kurių emocinė sandara trapesnė. Mokinių bendruomenė gali daugiau ir veiksmingiau semtis ištvėrmės tuomet, kai geba – kaip tas Rašto aiškintojas – integruoti nauja ir sena ir kai sąmoningai supranta, kad išgyventa istorija yra tarsi medžio šaknys, dėl kurių jis gali augti ir skleistis. Galiausiai, žvelgti į Jėzų Kristų kaip mūsų viltį reiškia susitapatinti su Juo, bendruomeniškai būti jo likimo dalininkais. Apaštalui Pauliui išganymas, kurio viliamės, neapsiriboja vien neigiamu aspektu – išlaisvimu iš vidinio ar išorinio, istorinio ar eschatologinio vargo. Jis apie tai kalba kaip apie ypač teigiamą dalyką: dalyvavimą šlovingame Kristaus gyvenime, dalyvavimą Jo Karalystės garbėje, mūsų kūno atpirkimą. Taigi, kiekvienas turime stengtis išžvelgti unikalų ir nepakartojamą Dievo planą savo gyvenimui. Nes niekas mūsų taip giliai nepažino ir nepažįsta kaip Dievas. Todėl Jis mus siunčia į tai, kas atrodo neįmanoma. Jis lažinasi už mus pasitikėdamas, kad mes atspindėsime Jo Sūnaus paveikslą. Jis į mus sudėjo savo lūkesčius, o mes į Jį sudedame savo viltį. Šis „mes“ apima ir kartu pranonsta kiekvieno individualų „aš“. Viešpats mus kviečia, nuteisina ir pašlovina kartu, o kartu su mumis – visą kūrinių. Daugybę kartų mes taip stipriai pabrėždavome asmeninę atsakomybę, kad bendruomeninis lygmuo tapdavo fonu, tik puošyba. Tačiau Šventoji Dvasia mus suburia, sutaiko mūsų skirtumus ir teikia naujų jėgų vykdyti Bažnyčios misiją. Ši šventovė, kurioje esame susirinę, yra pavadinta šventųjų apaštalų Petro ir Pauliaus